

Ora beklimt de 'three peaks of UK'

In de United Kingdom is er een zeer begeerde trofee die je kan googelen onder 'the three peaks challenge'. Het zijn de drie toppen die elk de hoogste top zijn van één van de 3 landen in Groot-Brittannië, nl. Schotland, Wales en Engeland.

De 'challenge' (uitdaging) bestaat er in om de drie toppen te beklimmen in één dag, dus binnen de 24 uur. Dit was nu wel niet onze bedoeling, maar Ora wilde toch in de loop van ons bezoek aan Groot-Brittannië elke top beklimmen.

Na de overtocht met de boot naar Dover, wachten ons 1000 km naar Schotland, ons hoofddoel van de reis. Het wordt dus een aangename halte om na een 600 km, goed halfweg, eerst de Scafell Pike, 977 m, hoogste top van Engeland beklimmen.

Scafell Pike

Ora voelt zich al direct in haar nopjes als we in Wasdale Head arriveren, een klein plaatsje in the middle of nowhere. Alleen een hotelletje, een winkeltje en een kleine camping is er aanwezig. De camping wordt ons basiscamp en met een 2" tent is dat snel ingericht.

Overal zie je schapen. Ze staan op weiden die met typisch Schotse muren zijn afgebakend. Ora wordt zeer aandachtig. Je mag gerust overal passeren, als je maar het hek achter je terug sluit. Ontzaglijk lange muren doorkruisen het landschap.

We zijn al vroeg op pad, want er wachten ons 6 miles naar de top, op en af, met een stijging van 989 m.

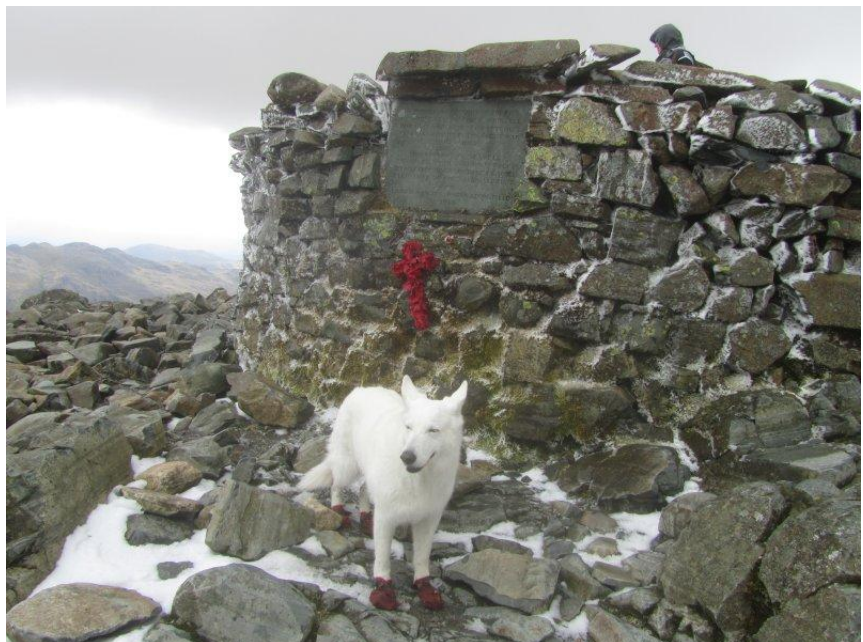
Ora is ondertussen al 10 jaar geworden, maar kan haar hartje uitleven als ze in de bergen vertoeft. Op vlakke wegen slentert ze soms verveeld achter me aan. Maar hier loopt ze graag voorop en omhoog.

Het landschap is zeer ruig. Het pad is niet al te moeilijk en is goed onderhouden. Een mooi zonnetje laat ons starten in een aangename sfeer. We zijn nog niet lang op weg of we krijgen al prachtige zichten op het

berglandschap en de prachtige meren. We zitten hier duidelijk in het Lake District.

Hoe hoger we komen hoe ruiger de natuur wordt. Het is alsof het weer dit wil onderstrepen, want het wordt tevens koeler en er steekt een koude en sterke wind op. Dichtbij de top is er zelfs stormwind, met hagel en grote sneeuwvlokken. Op de top zelf liggen er plekken sneeuw.

Ora knijpt haar ogen als spleetjes dicht en houdt haar oren in de nek om de koude sterke wind te trotseren. Op de top zoeken we een beetje beschutting achter het blokkenwerk dat hier gebouwd werd om de top te markeren.

Lang blijven we er niet en 300 m lager is het weer al terug draaglijker. We kiezen een ander pad voor de afdaling, een ongemarkeerde route met prachtige vergezichten.

Ora moet na de afdaling toch even rusten

Ben Nevis

De Ben Nevis is de hoogste top van Schotland alsook van het hele Verenigd Koninkrijk. Ondanks de slechts 1344 m wordt overal gewaarschuwd voor het gevaar wegens de grote contrasten. Als het mistig is kunnen afgronden verraderlijk zijn. Bergbeklimmers die een expeditie naar de Himalaya willen voorbereiden gebruiken deze top soms als oefenterrein omdat je er alle weersomstandigheden kan ervaren, tot arctische omstandigheden toe, zonder last te hebben van hoogteziekte.

Het weer in Schotland is nooit echt voorspelbaar, maar vandaag lijkt één van de betere dagen te zijn. Ora is al vroeg uit de veren en haar ochtendtochtje is snel afgehandeld. Iets voorbij de camping begint het pad naar de Ben Nevis. Het begin verloopt door schapenweiden met vele lammetjes. Ik neem Ora dan toch maar even aan de lijn zodat hun moeders gerust kunnen zijn. Voor het grootste gedeelte is het pad nog mooier verzorgd dan de Scafell Pike, waarschijnlijk om de natuur te sparen. Op deze populaire berg lopen er dan ook veel toeristen, zeker met dit prachtig weertje.

Na een paar uur zitten we boven de wolken. Het wordt frisser en we zien de wolken met flarden omhoog komen. Na drie kwart van de tour moeten we een wildbeek oversteken. Het smeltwater komt van de hogerop gelegen sneeuwvelden. Ora maakt er gretig gebruik van om haar dorst te lessen. Iets hoger liggen de eerste sneeuwvelden. Vanaf hier wordt het zicht beperkt door een dikke mist die ons niet meer verlaat tot de top.

Gelukkig is het wit van Ora niet sneeuw wit, zodat we haar goed kunnen volgen in de mistige witte sneeuw. Eindelijk bereiken we de top die gemarkeerd is met een stenen zuil. Er is ook een rescue-hut, maar die is gesloten.

Snowdon

Er zijn meerdere routes die naar de top van de Snowdon op 1085 m leiden. Wij volgen de Pyg Track omhoog en dalen af via de Miners Track. Ora bekijkt aandachtig het paaltje aan het begin van de route met uitleg over de race die hier in juli plaatsvindt. De Miners Track is iets langer, loopt nog rond een meertje en is daarom iets minder steil.

Vandaag willen velen naar de top. De meeste mensen zijn erg geïnteresseerd in Ora. Iedereen vindt de witte herder een mooie hond. En gelijk hebben ze!

Deze top is nog populairder dan de 2 andere toppen. Er loopt hier werkelijk een massa volk. Het pad is goed uitgehouwen en vertoont heel wat trappen. Niet iets wat we in de Alpen gewoon zijn! Bovendien kan je ook nog met een treintje de top bereiken. Niet te verwonderen dat er op de top zelf nog heel wat meer volk rondloopt.

Boven op de top is er het Snowdon visitor centre, een heel groot gebouw met een zelfbedieningsrestaurant, een winkel...

Het is echt aanschuiven en bovendien mag Ora niet binnen, zodat we maar meteen terug aan de afdaling beginnen.

Ora houdt van uitzichtspunten.

Hoewel we de hele tijd met goed weer stappen, is de top toch gehuld in een dichte mist en waait er een koude wind.

Meer info en de volledige fotoreeks vind je op www.berglucht.be.
Jo De Smedt